

LA PROJECCIÓ SOCIAL DELS NINOT

per Miquel Àngel Martínez i Rodríguez

En aquest article volem aportar una informació inèdita que ens ajudi a conèixer una de les famílies més significatives de la Baixa Segarra, concretament de Santa Coloma de Queralt, als segles moderns. Ja apareixen algunes dades rellevants, però poc aprofundides, en la destacada obra de mossèn Joan Segura i Valls sobre la història de l'esmentada vila¹. Nosaltres, mitjançant la documentació que aportem, de fora de la comarca, pretenem de complementar el que en el nivell local es pugui conèixer ara i en el futur.

Pel que fa als orígens dels Ninot, sabem, gràcies a un manuscrit escrit per Josep de Ninot al segle XVII, que la nissaga tingué una antiguitat considerable²: *"Prosoheix la Casa de Ninot de molts centenars de anys a esta part del mas del Heure, o, de la Polra, del terme de Aguiló Comptat de Sta. Coloma de Queralt y Bisbat de Vich; segons es de veurer ab los mateixos Cabbreus del lloch de Aguiló y singularment ab un acte de stabliment de quatre pesses de terra que fa lo Comandador de n^a s^a de Belllloch a Jaume Ninot del Mas q es de mes de trecets y trenta anys a esta part; y l tinch treit en Casa (...)"*. Testimoni recolzat, ens dirà l'autor, per Dalmau de Queralt, senyor de l'esmentat lloc i comtat.

Junt amb els orígens, també s'esbossa l'evolució familiar, per bé que mai es van desconnectar de Santa Coloma, als segles XVI-XVII: *"visqueren en dit Mas los antipasats, fins que Andreu Ninot Balle que fou de la Vila y comptat de Sta. Coloma sen devalla a viurer en dita Vila y en ella mori (...) Despres Joan Ninot major, fill de dit Andreu als 20 de octubre 1620 se'n ana a viurer ab tota la Casa en la ciutat de Barcelona, ahont morí; sibe son cos fonch aportat a la Sepultura de son Pare en Sta. Coloma; y encaraq. la major part del any estaven en Barcelona, pero als stius habitaven dos o tres mesos en la Casa tenien en Sta. Coloma (...)"*³.

La documentació familiar que es conserva és, doncs, molt precisa a l'hora d'indicar aquells períodes que varen significar canvis qualitatius en la vida dels Ninot. Sabem, per exemple, que fou Andreu Ninot, mercader i batlle de Santa Coloma de Queralt, qui va deixar el mas familiar d'Aguiló i va viure a la vila, on va ser enterrat. El salt cap a Barcelona, tan comú en les diferents històries familiars catalanes, que es menà a terme l'any 1620, quan Joan Ninot, fill d'Andreu Ninot, i tota la seva casa s'hi va traslladar, és una dada a retenir. Si bé en el cas de la nostra

1. SEGURA I VALLS Joan: *Història de Santa Coloma de Queralt*, 3^a ed., Santa Coloma de Queralt, 1984, pp. 389-391.

2. Arxiu Històric Nacional de Catalunya (AHC), Llinatge Moixó, 256, 2. l. l.

3. AHC, Llinatge Moixó, 256, *Op. Cit.*

nissaga aquest fet és comparativament més tardà, ja que bona part d'aquest fenomen es produí entre el segle XV i començaments del segle XVI. Marxa que no va representar cap mena de trencament amb la terra nadiua, car el mateix Joan Ninot fou enterrat a Santa Coloma.

El seu fill, Joan Ninot menor, féu el mateix fins que va ser mort durant la guerra de Salses l'any 1639, essent enterrat a la vila familiar. Aquest traspàs fou molt dur per a la família, puix que els seus fills eren molt petits, però, afortunadament, pogueren comptar amb l'ajut de llur oncle, el notari de Guissona, Francesc Joan Costafreda, casat, com es veu en l'arbre genealògic, amb Elisabet Ninot, el qual els oferí la seva casa de Barcelona l'any 1641, en ple conflicte bèl·lic⁴.

ENTRONCAMENTS FAMILIARS I RELACIONS SOCIALS

La política matrimonial dels Ninot reflecteix el procés d'ascens social típic de les circumstàncies històriques del moment, tot i que en aquest cas podem parlar d'una família amb un pes discret en el conjunt de la vida política i social catalana. El seu entroncament més important tingué lloc a la segona meitat del Sis-cents, quan Joan de Ninot, noble i també en el seu moment ciutadà honrat de Barcelona, maridà l'any 1669 amb Caterina de Negrell i Costa, hereva de la casa de Negrell i de la meitat de les famílies Salaverdenya i Aranxapí. El segon enllaç més representatiu té unes connotacions rellevants, ja que el matrimoni celebrat entre Maria Eulàlia de Ninot i de Padellàs i Francesc de Moixó representà la incorporació al llinatge dels Moixó, com més endavant veurem amb una mica de detall.

A mesura que s'enlairen socialment, els Ninot amplien lògicament les seves connexions, encara que no trobem una presència molt abundant de personatges destacats de la vida del Principat com a marmessors de llurs testaments. Pel que fa als primers personatges de la nissaga estudiada, precisament quan la seva projecció barcelonina estava per fer, o fins i tot quan aquesta ja es produeix en la persona de Joan Ninot i Burgunyó, –el qual fou nomenat ciutadà honrat–, no detectem una xarxa d'amistats digna de massa comentaris. Més enllà dels familiars propers, muller i fills fonamentalment, no hi ha res de significatiu.

Hem d'esperar al fill de l'esmentat Joan Ninot i Burgunyó, Joan Ninot i Verdera, també ciutadà honrat de Barcelona, per constatar un canvi qualitatiu en aquest aspecte. Aquest personatge, a part de nomenar la seva dona Coloma Ninot i Nuet, el seu germà el Dr. Josep Ninot -personatge rellevant de la família- i el Reverend doctor Pau Ferrer, beneficiat de l'església de Santa Maria del Pi de Barcelona i present també en testaments anteriors, nomena com a marmessors Francesc Joan Costafreda, oncle seu, el Dr. Jaume Cancer, cunyat, i els notaris Francesc Joan i Joan Roca de Santa Coloma de Queralt, Joan Verdera i Pere Joan Vilamajor, nebot i beneficiat de Santa Maria del Mar de Barcelona⁵.

4. AHC, Llinatge Moixó, *Op. Cit.*

5. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2.2.8.

La resta de testaments familiars detectats no ens ofereixen cap novetat pel que fa a la xarxa de relacions; caldria tan sols comentar que en el testament de Caterina Ninot i Negrell apareix entre els marmessors el Canceller de Catalunya, Oleguer Montserrat, juntament amb altres religiosos⁶. Manca de novetats fins i tot en el testament d'un dels personatges amb més projecció de la nissaga: el Dr. Josep Ninot, bisbe de Lleida, qui nomena quatre personatges vinculats al seu entorn eclesiàstic i el seu nebot Josep Ninot i Nuet⁷.

ENNOBLIMENT I PRESENCIA POLÍTICA DE LA NISSAGA NINOT

No tenim notícies que els Ninot haguessin tingut cap paper decisiu en els diferents esdeveniments de la història catalana moderna. Els seus orígens, com ja sabem, estan vinculats a la pagesia en el seu mas familiar. Hem d'esperar a la iniciativa del mercader Andreu Ninot, qui aconseguí ser nomenat batlle i burgès de Santa Coloma de Queralt, per iniciar un canvi en la seva projecció pública. A partir d'aleshores els seus descendents s'orientaren vers el servei de la monarquia i buscarem amb afany l'ennobliment. El fill d'Andreu Ninot, Joan Ninot i Burgunyó, fou nomenat ciutadà honorat de Barcelona, mentre que el seu fill, el també esmentat Joan Ninot i Verdera, aconseguí a l'igual que el seu pare la condició de ciutadà honorat. Els descendents de Joan Ninot i Verdera, Josep de Ninot i Nuet -capità d'infanteria- i Magí Àngel de Ninot i de Negrell, fill i nét respectivament, assoliren la dignitat de noble, màxima categoria nobiliària de la família⁸.

Veiem, doncs, com el procés d'ennobliment dels Ninot es trobà en el seu punt àlgid durant el regnat de Carles II. Ara bé, hom hauria d'escatir si aquesta evolució es correspon amb una presència més destacada en els esdeveniments que visqué Catalunya en aquesta època. Els estudis fets fins avui i les fonts que hem consultat no donen gaire suport a aquesta possibilitat. Estem assabentats que alguns membres de la família en produir-se la guerra dels Segadors optaren per fugir del Principat i, per tant, s'identificaren amb la monarquia. Jordi Vidal esmenta a Magí Ninot i a Esperança Ninot que s'exiliaren l'any 1643, però no tenim informació de les causes que precipitaren la decisió⁹. En canvi, trobem a Magí Àngel de Ninot i de Negrell, qui participà tant en les corts celebrades l'any 1701 -poc després de ser proclamat Felip V rei d'Espanya- com en les posteriors de 1705, ja en ple conflicte bèl·lic.

Un personatge de la nissaga, que gaudí d'una projecció clarament destacada respecte als restants membres de la família, fou el Dr. Josep Ninot i Verdera qui estudià a Barcelona i a Osca, aconseguint els títols de doctor en filosofia i també en

6. AHC, Llinatge Moixó, 256, *Op. Cit.*

7. AHC, Llinatge Moixó, 256, *Op. Cit.*

8. MORALES ROCA, Francisco: *Próceres habilitados en Cortes del Principado de Cataluña. Siglo XVII. 1599-1713*, Madrid, II vol., 1983, p.8.

9. VIDAL PLA, Jordi: *Guerra dels Segadors i crisi social*, Edicions 62, col. "a l'Abast", núm. 186, Barcelona, 1984. Veure, concretament, l'apèndix documental.

dret canònic i civil. A la *Gran Enciclopèdia Catalana* se li atribueix un tractat anònim en castellà, el qual fou imprès a Saragossa l'any 1668, sobre la *Calificación que merecen los delitos de herética pravidad en los reinos españoles*¹⁰. La seva carrera eclesiàstica és meritòria i força ràpida, car l'any 1651 fou ja nomenat vicari general del bisbat de Barcelona. Quatre anys més tard, l'inquisidor general Diego de Arce Reynoso li concedí el nomenament de promotor fiscal de la Inquisició de Catalunya, designació acompanyada d'una ordre de Felip IV perquè el sou corresponent al càrrec fos extret dels béns confiscats als catalans que se sublevaren durant la guerra dels Segadors¹¹. Poc temps després, concretament a l'any 1659, no sols fou designat Inquisidor del Principat¹², sinó que també assolí la plaça de jutge auditor de la Rota per la Corona d'Aragó¹³.

Les capacitats que demostrà en un lloc que posava especialment a prova les relacions entre la monarquia i el papat li possibilità accedir, a causa de la seva provada fidelitat a la Corona, al bisbat de Girona (1664)¹⁴ i dos anys més tard ens consta que també era jutge delegat del Breu Apostòlic (1666)¹⁵. A l'any següent la seva trajectòria culminaria amb el nomenament de bisbe de Lleida.

Gràcies a investigacions recents, hem pogut conèixer alguns aspectes relatius a la seva personalitat. Alfred Agustí ens dirà que malgrat la seva procedència catalana, la llengua que semblava emprar més sovint era la castellana. Afirmació molt suggerent, però que caldria conèixer amb més detall per poder escatir, amb molta més profunditat, l'actitud del personatge davant la realitat catalana del moment¹⁷.

Aquest mateix personatge, amb motiu del seu viatge de Roma a Girona per prendre possessió del nou càrrec episcopal, passà per Barcelona i fou complimentat per una representació del Consell de Cent. L'esdeveniment apareix ressenyat en el Dietari de la institució: "*(Juliol) (...) Diumenge a XII de dit tenint entes los molt illustres senyors consellers que lo illustre y reverent senyor don (Joseph) Ninot, elet bisbe de Gerona, era arribat en la present ciutat, venint de Roma, pera residir a son bisbat, lo qual posava prop la plassa de Sant Jaume, al canto del Call, li enviaren perso dos cavallers per anarli a donar la benvinguda a esta ciutat, los quals arribats en dit palasio foren rebuts per dit senyor bisbe ab tots// aquells cumpliments (...) se pot esperar...*"¹⁸.

10. GRAN ENCICLOPÈDIA CATALANA, Vol. 10, Mesc-Orp, p.540.

11. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2851.2

12. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2851.4.

13. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2851.3.

14. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2581.6.

15. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2581.7

16. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2851.8.

17. AGUSTÍ, Alfred: *Llengua i església a la Lleida del XVI al XVIII*, Ed. Estudi General, Lleida, 1995, p.197.

18. Manual de Novells Ardits, vol. XVII, 1658-1667, Barcelona, 1922, pp.368-369. En el mateix volum, el personatge és esmentat dos cops més, però les referències detallen simples relacions protocolàries.

La via eclesiàstica va continuar sent per altres membres de la família el *modus vivendi* escollit. Ens consta, en aquest sentit, que Josep Ninot i Negrell, fill de Josep de Ninot i Nuet, professà com a monjo benedictí de Sant Pere de Rodes l'any 1701¹⁹ i fou nomenat coadjutor del monestir esmentat vuit anys més tard²⁰. Opció religiosa que també fou seguida per determinades filles de la família, que professaven, pel que sabem, en el convent dels Àngels o en el de Santa Elisabet.

Molt suggerent és l'actitud presa per Joan de Ninot i de Negrell, qui participà, l'any 1711²¹, en la Guerra de Successió amb el grau d'Alferes de la reial guàrdia catalana d'infanteria. Tot seguit la documentació ens parla que uns anys després de la guerra de Successió un tal Joan Ninot (creiem que és el mateix personatge), és autoritzat pel nunci a rebre els ordes sagrats a Viena. A l'esmentada ciutat austriaca s'explicita que Joan de Ninot i de Negrell, el qual consta com a cavaller de Catalunya, rebé el presbiterat l'any 1737, essent nomenat capellà de l'Hospital Espanyol de Viena el mateix any²².

El compromís de la nissaga que estudiem amb les circumstàncies que vivia Catalunya durant la Guerra de Successió no s'exhaurí en aquest personatge, sinó que coneixem força bé l'actitud decidida d'un altre membre de la família, Magí de Ninot, en la defensa de Barcelona. Sabem que Magí de Ninot destacà, juntament amb altres personatges, com a capità de la Coronela en moments dramàtics, quan Barcelona patí els primers assalts de les tropes borbòniques. La seva actitud de resistència aferrissada li provocà la mort, mentre defensava el baluard del Portal Nou, el 12 d'agost de 1714²³. Poc després de la Guerra de Successió, la nissaga Ninot s'incorporea, mitjançant el matrimoni de Mª Eulàlia Ninot, filla de Magí Àngel de Ninot, amb Francesc de Moixó i de Francolí, a la casa Moixó. Fruit de la unió fou Francesc de Moixó i de Ninot, qui va tenir una rellevància familiar, com ha demostrat el professor Molas Ribalta²⁴.

EL PRESTIGI SOCIAL A TRAVÉS DELS TESTAMENTS

En tots els testaments que tenim de la família²⁵ s'hi precisa l'elecció de sepultura, factor clau tant per mesurar la religiositat com per conèixer llur posició social. L'esment, però, no és detallat ni extens. A vegades, la demanda és quasi lacònica

19. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2852.1.

20. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2852.3.

21. AHC, Llinatge Moixó, 256, 272.1

22. AHC, Llinatge Moixó, 256, 2853.1.

23. ALBERTÍ, Santiago, *L'Onze de setembre*, Albertí Editor, Barcelona, 1964, pp. 160, 267 i 432.

24. MOLAS RIBALTA, Pere «Al servei de la monarquia: els Moixó de Cervera», a *Urtx. Revista cultural de l'Urgell*, núm. 5, 1993, p. 170.

25. Degut a la classificació duta a terme per l'Arxiu Històric Nacional de Catalunya (AHC), tots els testaments de la nissaga han estat catalogats dins d'una mateixa signatura. Per tant, no especificarem cap de les referències extretes dels mateixos. Tots ells obeeixen, doncs, a la següent catalogació: AHC, Llinatge Moixó, 256, 2.2.8.

com en el cas de Joan Ninot, pagès de Santa Coloma, qui en la disposició testamen-
tària de 1589 demana solament *"sepultura al meu cos fahedora en lo fossar de la
present vila en lo vas dels meus (...)"*. Més detallada és l'elecció duta a terme per
Joan Ninot i Burgunyó qui afirma *"(...) elegesch sepultura al meu cos fahedora a la
Iglesia parrochial de la vila de Sta. Coloma de queralt en la capella de Sta. Creu en
lo carner alla hont estan enterrats mon pare y mare que tenim pera tots de una
casa en dita capella encara que muyra en Barcelona. Vull ser enterrat en dita vas
de Sta. Coloma la qual sepultura vull sia feta aconeguda de mis marmessors (...)"*.
En altres casos, malgrat la posició que pugui gaudir un membre de la nissaga,
com és el cas del Dr. Josep Ninot, bisbe de Lleida, es prefereix la sepultura a
Santa Coloma: *"(...) Elegim la sepultura al nostre cos fahedora en la Ig^a Parroquial
de Sta. Coloma de Queralt (...) ahont sens administra lo sacrament del Batisme (...)
devant lo altar major de dita Parroquial (...)"*.

Disposicions semblants apareixen en altres testaments dels Ninot. En canvi,
en els testaments femenins trobem algunes petites variants, com en el cas de
Maria Àngela Vilamajor Ninot, qui no palesa massa interès per l'aspecte, puix
que demana simplement *"(...) elegesch la sepultura al meu cos fahedora en la
iglesia e carner y en lo loch ahont dits marmessors meus volrran y elegiran en
barna o fora de la mateixa (...)"*. Tampoc és estrany que es demani, com és el
cas de Maria Ninot, muller de Joan Voltor, el lloc de sepultura propi del seu
marit: *"(...) en lo convent de n^a s^a del Carme de Valls al vas de la casa de son
marit (...)"*.

La pràctica totalitat dels testaments que s'han pogut recollir de la família
institueix en aniversaris o misses a més de les clàusules que es limiten a la simple
disposició de misses en record del traspassat o/i dels seus familiars. Ja de bell
antuvi, trobem que en el testament d'Andreu Ninot (1596) es disposa que *"(...) per
a remei y sufragi de la mia anima y de la anima de Margarida ninot muller mia y de
totes les altres animes de nostres benefactors (...) y en esaltacio del sn sacrament
del altar instituehesch que cada disapte de cada mes se digue una missa en lo altar
de nostra señora del Rosser que cada disapte de cada mes per la mia anima y per la
anima de margarida ninota muller mia"*. Tot seguit també funda a Aguiló, indret
original de la família, *"(...) un perpetu aniversari en la iglesia parrochial del lloch de
Aguilo ço es lo endema del die de St. miquel de maig en lo qual aniversari y haje de
haver quatra capellans (...)"*.

Ara bé, les disposicions esmentades es complementen tot seguit amb una
altra fundació de quatre *" (...) perpetus aniversaris selebrados en la parrochial iglesia
de la pnt vila ço es de la manera se acostume de selebrar en la pnt iglesia y aquestos
sien selebrats lo hu la semana de nadal y la altra la semmana de Pasqua y la altra la
semana de sinquagesma y la altra la semmana de nostra S^a de Agost y deix per los
dits quatre aniversaris demon dits la caritat se acostuma de donar per semblants
aniversaris en la pnt iglesia (...)"*.

Aquestes disposicions, semblants a les existents en altres testaments, a ve-
gades experimenten petites variacions que creiem que cal ressenyar. La variant

més comuna seria, per exemple, l'especificació de les quantitats assignades: *"Item deix a llaor y gloria de nte Sor Deu Jesuchrist en exaltatio del Sm Sacrament del Altar tres perpetuos niversaris quiscun any selebradors en la Iglesia mayor de dita vila de Sta. Coloma en lo altar de la capella de Sta. Creu hont estare enterrat(...) y per la charitat dels quals dexe Dotse lliures bars. perquiscun ab tot seran trenta sis lliures y si mes y haura menester sia fet compliment per dits tres aniversaris. Les quals sian donades a la Rt. comunitat y ells les smerssan en lloch tuto y segur (...)"* (1631).

LES DISPOSICIONS DE TIPUS SOCIAL

Més enllà de les mesures encaminades a aconseguir el benestar espiritual dels testamentaris i de llurs familiars, també es redacten una sèrie de clàusules que denoten una inquietud social. Pràcticament en tots els casos aquestes decisions es dirigeixen al col·lectiu menys afavorit, però malgrat aquesta coincidència, sí que crec interessant de fer constar quines institucions són les escollides per fer realitat aquests desitjos. Joan Ninot, ciutadà honorat de Barcelona, disposa a l'any 1631 que sigui el Comú de Santa Coloma de Queralt qui administri les seves disposicions quan estableix que *"Item vull y man que de mos bens sian preses Doscentes lliures barc. (...) sian smerssades acenssals aconeguda dels srs. de Jurats y consell de divuyt de la vila de Sta. Coloma de Queralt qui pera vuy son y peravant seran y la pensio (...) hagen de rebre dits jurats y aquella hagen de dar la meytat ha nadal y la altra a Pasqua de resureccio als pobres mes necessitats de dita vila (...)"*.

Joan Ninot i Verdera, fill de l'esmentat Joan Ninot, també preveu aquest tipus de disposicions, però les canalitza a través de dos hospitals: *" (...) al Hospital de Santa Magdalena de la present vila de Santa Coloma vint y sinch lliures per amor dels pobres de Jesuchrist una volt tant solament (...) al Hospital General de la Santa Creu de Barcelona vint y sinch lliures per amor dels pobres de Jesuchrist (...)"*. El seu germà, el Dr. Josep Ninot, en qualitat de bisbe de Lleida decideix també esmerçar una quantitat per aquest concepte a Lleida com és lògic: *" (...) al Hospital General dels pobres llaichs de la pnt ciutat de Leyda (...) cent lliures moneda de ardots (...)"*.

L'Hospital de la Santa Creu de Barcelona també rep unes quantitats d'altres membres de la família. Les disposicions testamentàries de Josep Ninot, Coloma Nuet, vídua de l'esmentat Joan Ninot i d'altres dues representants destacades de la nissaga, Caterina Negrell, muller de Josep Ninot, i Maria Àngela Ninot, vídua de Joan Vilamajor, es situen en la mateixa línia. Si bé en el darrer cas també destina unes quantitats a altres institucions: *"Item als pobres del hospital de la Misericordia sinch lliures. Item als pobres malalts del hospital de la vila de Sta. Coloma de Queralt trenta lliures (...)"*. Quantitats que en tots els casos representen una part molt petita del potencial econòmic, força considerable, de la família. La sensibilitat social, doncs, tenia uns límits clarament establerts.

CONCLUSIÓ

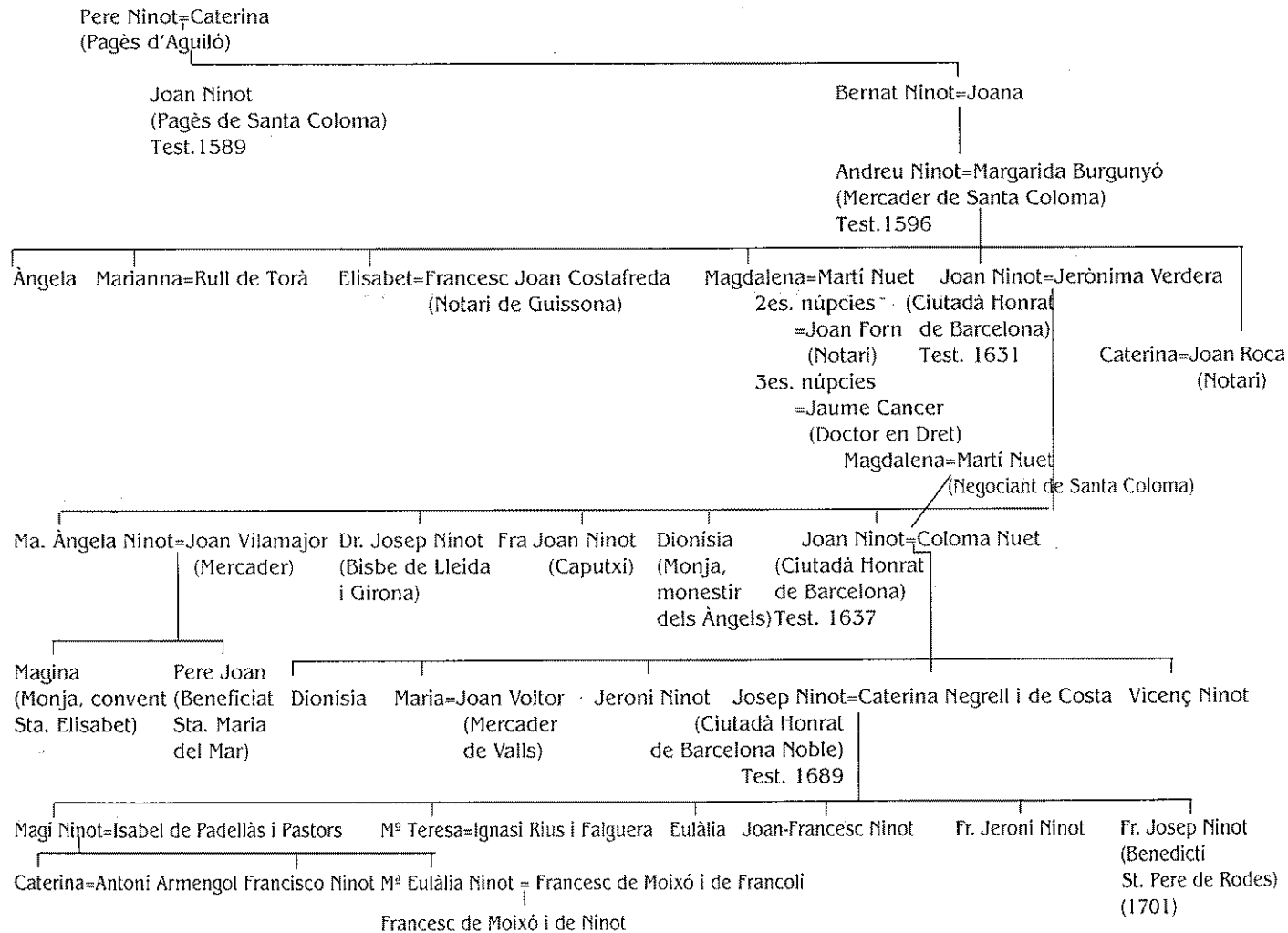
L'estudi exhaustiu de la família Ninot ens ha permès de conèixer amb força profunditat el capteniment dels membres de la nissaga durant la Catalunya moderna. Per una banda, s'identificaren, com no podia ser d'una altra manera, amb els valors predominants de la societat del moment. Un clar exemple el trobem en la preocupació per l'ascens social via ennobliment; estratègia tan comuna en les famílies més destacades de llavors. L'adquisició de la ciutadania honrada de Barcelona, seguida de les dignitats de cavaller i noble en la mateixa persona o en les generacions posteriors, s'adapta perfectament al que coneixem per a altres famílies de casa nostra²⁶. El prestigi social aconseguit també es reflecteix en les diferents disposicions testamentàries. Les connexions socials -que coneixem, per exemple, gràcies als nomenaments de marmessors- ens ratifiquen l'esmentat procés ascendent. De totes maneres, no deixa de ser curiós que una família que al llarg dels segles XVI i XVII va anar assolint una potència econòmica molt considerable, com ho evidencia la documentació patrimonial i testamentària, no s'hagués introduït d'una manera o altra en les principals institucions del Principat²⁷.

També hem observat que els Ninot, davant els diferents esdeveniments cabdals de la nostra història, no adoptaren una postura homogènia. A l'hora d'enfrontar-se al dilema de servir a la monarquia o a les institucions de la terra, la família va tenir comportaments diferents. El seu màxim exponent, el bisbe Josep Ninot, fou una persona propera a la Corona, com ho demostra la seva brillant carrera eclesiàstica. El pas pel tribunal de la Rota és, per exemple, clarificador en aquest sentit. Altres membres familiars optaren per l'exili durant la guerra dels Segadors, és a dir, no volgueren trencar amb la monarquia. No obstant això, altres individus, com Joan Ninot i de Negrell i el seu germà, Magí de Ninot i Negrell, optaren per defensar aferrissadament la causa catalana durant la Guerra de Successió.

26. MARTÍNEZ RODRÍGUEZ, Miquel Àngel: «Aproximació a l'estudi d'una família catalana de l'Antic Règim: els Meca», Actes III Congrés d'Història Moderna de Catalunya publicades a *Pedralbes*, 13, 1993, Vol. II, pp.255-262.

27. La tesi del professor Joan-Lluís PALOS, per exemple, no ens ressenya cap membre de la família Ninot en càrrecs rellevants, deixant de banda l'esmentat bisbe Josep Ninot. PALOS, Joan-Lluís: *Catalunya a l'imperi dels Àustria*, Pagès Ed., Lleida, 1994.

ARBRE GENEALÒGIC DELS NINOT*

* Aquest arbre genealògic ha estat reconstruït a través de la documentació que es troba a l'Arxiu Històric Nacional de Catalunya. Òbviament, una consulta exhaustiva dels arxius parroquials tant barcelonins com de Santa Coloma podria completar les dades, però seria sols a nivell anecdòtic.